

Het Infernaat

Het Infernaat

Guy Didelez & Patrick Bernauw

© 2000 by Guy Didelez & Patrick Bernauw
Eerste tot en met zesde druk, Abimo, 2000-2014
Zevende druk in de verzamelbundel *Schimmen uit de vergeetput*,
Van Halewyck, 2016
Achtste druk © 2026 by Guy Didelez & Patrick Bernauw,
de Scriptomanen
Contact: info@inter-actief.be
Cover: Bram Didelez & Studio Scripto
Illustraties : Bram Didelez

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

GEKIDNAPT

‘Deborah! Als je godverdegodver niet binnen de tien seconden de badkamer uit bent, dan zal ik je...’

Papa maakt zijn zin niet af. In plaats daarvan begint hij wild en ongecontroleerd op de gesloten badkamerdeur te trommelen. Een ontspoorde drumsolo. Enig gevoel voor ritme heeft hij nooit gehad.

Bij wijze van antwoord steek ik mijn tong uit naar het meisje dat me in de spiegel nors staat aan te kijken.

‘Je moet dat begrijpen, Debootje. We kunnen echt niet langer wachten, anders komen we nog te laat!’

‘Debootje’... Typisch iets voor mama. Probeert ze een goede indruk te maken, dan gebruikt ze verkleinwoordjes. Zelfs de slager spreekt ze aan op dat infantiele toontje van haar. ‘Wat zullen we vandaag weer eens eten? Een paar kalfszwezerikjes misschien?’

Zwezerikjes... Vieze klieren ja. Borstklieren die als lilende blubber op je bord gekwakt worden. Maar dat soort woorden gebruikt mama dus niet. Mama verbloemt de waarheid liever, pakt ze in met kerstpapier, elke dag opnieuw.

‘Denk je niet, Debootje...’ Zo was ze een paar dagen geleden over dat verdomde internaat begonnen. ‘Denk je niet dat het een goed ideeje zou zijn als je op 1 september naar dat gezellige internaat ging in Pauperzele? Je gaat per slot van rekening na dit schooljaar een nieuwe levensfase in... Nog één jaartje lager onderwijs en dan mag je naar de grote school. Je papaatje en ik hadden gedacht dat het leuk voor je was om ook je laatste jaartje lager onderwijs al in Pauperzele door te brengen. Kwestie van een beetje aangepast te zijn, als je het jaar daarop de grote stap

moet zetten... Je wordt immers zo stilaan volwassen, Debootje, en...'

En nu is het dus 1 september en zit ik hier. In de badkamer. Verschanst achter een gesloten deur. Papa is woedend, mama wanhopig en ik... ik herhaal het voor alle duidelijkheid nog maar eens: 'Ik. Ga. Niet. Naar. Pauperzele. Punt!'

Mij krijgen ze dat internaat niet in. O nee.

Het stinkt. Dat weet ik van Marijke, de zus van mijn beste vriendin. Haar beste vriendin heeft ook een zus, en het nichtje van die zus heeft op haar beurt weer een beste vriendin... en dat arme meisje dus, heeft ooit eens veertien godvergeten héle dagen in het internaat van Pauperzele gezeten. En het stonk daar als de pest, zei ze.

Elke keer wanneer de wind uit het noorden kwam – en hij kwam haast voortdurend uit het noorden – dreef er een kwalijke stank dat rottige kloostergebouw binnen. In een minimum van tijd waren alle vertrekken doordrenkt van die verschrikkelijke geur afkomstig van het nabijgelegen slachthuis, dat door de mensen uit de omgeving het *vilbeluik* werd genoemd. Wegterend vlees. Verbrande veren, ranzige vetten... bah!

Volgens Leen, dat is dus de beste vriendin van de zus van het nichtje dat ook een zus heeft met een beste vriendin die tegelijk mijn beste vriendin is en die op haar beurt een zus heeft die Marijke heet, volgens dié Leen dus, was je nergens in dat hele internaat veilig voor die stank. Stak je je kop als een struisvogel in de grond, dan rook je 't nog. Vandaar dat iedereen het ook had over 'Poeperzele' als ze 'Pauperzele' bedoelden.

Het eten was ook al niks. 'Iedere avond kleine, ronde ballen van een onbestemde kleur,' zei Leen, en zij kon het

weten. Eerst dacht ze dat het bitterballen waren, een nieuw model of zo. Tot ze zo'n bal in haar mond stak. 'Taai! Je hebt er geen idee van! En rubberachtig ook! En dat goedje bleef maar plakken hé, aan je tanden, aan je tong en aan je hele verhemelte!'

Toch at Leen 'm helemaal op. Ah ja, ze kreeg anders niks. Een paar uur later, toen ze in haar bed lag met die stank die vanuit het noorden de slaapzaal binnen waaide, kreeg ze 't gevoel alsof de bal in haar buik begon op te zwellen. 'Net of hij duwde mijn maag en mijn darmen opzij, tot er alleen nog maar een grote opgeblazen zak vol gistende gassen in mijn buikholte zat.'

Sindsdien at Leen geen 'bitterballen' meer en kroop ze iedere avond met een lege maag in bed. Gelukkig maar, want enkele dagen later werd het mysterie opgelost. Toen ze bij toeval de klokkentoren van het bouwvallige kerkje van Pauperzele bezocht, zag ze daar een hele serie uilen zitten. Niet zomaar een handvol verdwaalde vogels, maar werkelijk tientallen uilen in lange, eindeloze rijen achter elkaar. En op de grond, vóór elke uil lag er... Juist, ja. Leen had geen bitter- maar braakballen gegeten. Resten onverteerd voedsel die door de uilen werden uitgegeewetweld.

Volgens Leen werden de braakballen elke ochtend opgehaald door Kees, die in de keuken werkte en instond voor het avondeten. Op die manier hoefde hij 's avonds niet te koken. Handig hoor, zo'n kant-en-klaarmaaltijd. Gewoon even opwarmen in de magnetron en klaar was Kees!

Enfin, die avond schreef Leen een brief naar haar ouders. Of ze haar alstublieft op staande voet konden ophalen. Als bewijs stak ze een platgedrukte braakbal in de omslag. Dat kostte wel wat aan postzegels, maar in om-

standigheden als deze kon je niet zeker genoeg zijn! En zie, haar wens werd verhoord. De ouders roken even aan het goedje in de omslag, sprongen in hun wagen, reden naar *Poeperzele* en voerden haar – ondanks het protest van de leerkrachten – terug naar het veilige nest.

*

Papa heeft zijn drumsolo inmiddels gestaakt. Het is verdacht stil in de gang. Mama is zelfs opgehouden met jammeren.

Zonder kleren of schoenen uit te trekken ga ik in bad zitten. Er staat toch geen water in en daar hoor ik nu eenmaal thuis. Mijn ouders schreven het immers aan mijn tante in Amerika: 'She's a bad girl'.

Zij vinden dat ik onhandelbaar ben. En afschuwelijk koppig. En dat ik een veel te wilde verbeelding heb.

Waar halen ze het!? Zeg nu zelf, een verhaal als over die braakballen, dat verzín je toch niet?!

Ze hopen dat de leerkrachten die in het internaat de scepter zwaaien (of de zweep, voor mijn part) mij het rechte pad zullen wijzen en mij op andere, minder fantasievolle gedachten zullen brengen.

Poeh.

Er moet helemaal niks herkneet worden aan mij. Ik ben geen misbaksel. Integendeel! Ik ben knap genoeg om ooit Miss Baksel te worden, want zeg nu zelf: ik ben echt best wel tamelijk perfect. En mocht ik wat minder perfect zijn, dan ging ik nóg niet naar dat verdomde internaat. Want het stinkt daar niet alleen, het spóókt daar ook. Als je het mij vraagt is het geen internaat, maar een *infernaat*. 'Inferno' is Latijn en dat betekent niet voor niks 'hel'.

Elke nacht scheurt de binnenkoer er open en dan komen de vreselijkste gedachten recht vanuit de hel naar boven gekropen. Met rammelende ribben en zwartgeblakerde knoken (vanwege het vuur in de hel, nietwaar) dwalen ze kreunend en rochelend door de schaars verlichte gangen... Eén van die gedachten zou zelfs elke nacht in het wijwatervat plassen. En 's ochtends kun je in de gangen naar het schijnt schaatsen op de fluimen die de voorbije nacht werden uitgespuwd... Dan spat dat alle kanten op en worden de muren bedekt met een film van snot en slijm.

En daar zou men mij heen willen sturen? Ik denk er niet aan!

Ik neem de douchekop in de hand. Slaagt papa er straks toch in de deur te forceren, dan zal ik hem gauw even afkoelen. Een fikse straal koud water in zijn gezicht, zo iets doet wonderen.

Uit mama's permanente watergolf spuit ik alle golven. In mijn verbeelding zie ik haar haren al in lange, natte slierten recht naar beneden hangen.

Paniek! Gestommel bij het raam... een schaduw achter het vensterglas. Hier hoort muziek bij! Dreigende film-muziek!

Nog voor ik uit het bad kan opstaan om het raam te sluiten, duwt papa het van buiten al naar binnen open. Hij grijnst triomfantelijk.

'Dom! Heel dom om het venster niet langs binnen te sluiten...'

Even twijfel ik wat ik zal doen. Als ik de douchekraan nu open draai en de sproeikop op zijn triomfantelijke grijns richt, tuimelt hij misschien van de ladder. Jammer voor de klimrozen die daar beneden groeien, maar goed

voor mij.

Het volgende ogenblik is papa echter al van de vensterbank in de badkamer gesprongen. Net een wat te dikke versie van Batman. Of Badman, haha.

‘Het is één september, Debootje! Het nieuwe schooljaar, weet je wel? Ik kom je halen...’

Ondanks zijn gebrek aan ritme zit er iets zangerigs in zijn stem. Maar hij mist volume om een echt goede zanger te worden. Hij moet zijn longen wat verder open zetten.

Ik geef hem een microfoon... pardon, douchekop. Zo kan hij alvast een beetje oefenen. En ik draai de koudwaterkraan open.

Tot mijn stomme verbazing spuit er geen fikse waterstraal te voorschijn, maar tikken er slechts drie armzalige druppeltjes naar buiten. Ze vallen lusteloos op de witte rand van het bad.

Onbegrijpend kijk ik naar het ding in mijn hand.

Papa glimlacht zelfgenoegzaam. ‘Ik ken je al een beetje. Ik heb voor alle zekerheid in de kelder het water afgesloten!’

Het volgende ogenblik stort hij zich met een tijgersprong op mij. Ik gil, spartel, probeer hem te wurgen met de doucheslang.

Mama tikt lichtjes ongerust op de deur. ‘Gaat het paapaatje? Je doet Debootje toch geen pijn hé?’

Papa neemt me in een houdgreep en zwiert me over zijn schouder, zijn arm rond mijn middel. Zo vangt hij ook zijn honden en mept hij zijn katten, stel ik me voor. Papa is van beroep hondenvanger en kattenmepper, moet je weten. Geen enkele loslopende viervoeter is veilig voor hem. Enfin, dat vertel ik toch aan al mijn vrienden. Ik zie niet in waarom ik hen zou zeggen dat hij doodsaai op een

bureautje zit, want telkens ik met dit verhaal voor de dag kom, kijken ze me vol bewondering aan.

‘En nu gaan we fijn naar het internaat!’ brult hij uit volle borst.

Met zijn vrije hand draait hij de deur open. We stappen de badkamer uit. Mama kijkt me verschrikt aan, met ogen zo groot als schoteltjes.

Ik begin te gillen: ‘Help! Ik word gekidnapt! En daarna gekipkapt! Je zult zien! In dat *infernaat* maken ze kipkap van onschuldige kindertjes! Ik wil niet naar het *infernaat*!’

Mama twijfelt: ‘Doen we er wel goed aan ons Debootje zo te forceren, papaatje?’

Papa niet: ‘Wat dacht je? Het wordt de hoogste tijd dat ze leert gehoorzamen! In Pauperzele zullen ze haar wel temmen!’

Hij stapt de trap af, de gang door, recht naar de wagen die voor de deur geparkeerd staat en weer even smerig is als altijd. Dat komt van al dat honden vangen en katten meppen.

In een flits zie ik de buurman in zijn deurgat staan.

‘Help me!’ brul ik. ‘Ik word gekidnapt! Ze brengen me naar het *infernaat*! Je krijgt daar braakballen te eten en het spookt er nog ook!’

De man kijkt me dromerig aan. ‘Een kostschool?’ vraagt hij ongelovig.

‘Neen, een kotsschool! Vanwege die braakballen, oen!’ Hij hoort me nauwelijks.

‘Eén september...’ zucht hij verzaligd. ‘Ze gaat naar het internaat. Eindelijk rust!’

In de auto deponeert papa me op de achterbank.

‘Zitten blijven!’ beveelt hij.

Omdat hij me zo streng bekijkt, word ik niet meteen handtastelijk. Ik beperk me tot een scheldpartijtje om duimen en vingers bij af te likken.

Het mist zijn effect niet. Mama steekt twijfelend het hoofd door het portier naar binnen. 'Ben je er echt wel zeker van dat we er goed aan doen ons Debootje naar...'

Papa drukt een vinger op haar lippen. 'Niet twijfelen! Denk aan de vakantie... Aan elke minuut van elk uur van elke dag van de voorbije vakantie... Niet twijfelen, mama! Doorbijten!'

Inderdaad, dat zou ik moeten doen. Doorbijten! In zijn hand, in zijn kuit, in zijn oor! Maar vooraleer ik tussen die drie mogelijkheden kan kiezen, heeft papa al plaatsgenomen achter het stuur. Mama komt aarzelend naast hem zitten.

'Hoe zit het met haar bagage?'

'Die staat al in de koffer!'

Papa draait het sleuteltje om en de motor slaat aan. Precies op dat ogenblik tikt de buurman op het zijraampje. Papa draait het open.

'Brave mensen...' fluistert de man, zichtbaar ontroerd. 'Ik zal nooit vergeten dat je dit voor mij hebt willen doen!'

Hij tast in zijn broekzak en het lijkt er even op alsof hij papa een flinke fooi zal geven. Het volgende ogenblik staat hij echter luid toeterend met een zakdoek in de hand. Aan de hoek van de straat stel ik tot mijn verbazing vast dat hij er niet mee beginnen zwaaien is. Hij heeft dan toch iets meer gevoel voor hygiëne dan ik dacht.

Ondertussen probeer ik me te concentreren:

Ik ben niet koppig.

Ik ben niet onhandelbaar.

*Ik heb geen ontspoorde fantasie.
Ik ga niet naar het infernaat in Poeperzele.
Ik wil het niet. Ik wil het niet. Ik wil het niet.*

Steeds opnieuw herhaal ik die zinnen, tot ze iets bezwerends krijgen. Een toverformule die zo vaak wordt uitgesproken dat ze werkelijkheid móét worden.

Mama en papa houden zich ondertussen aan hun eigen litanie. Een tweestemmig gezang, waarbij mama steeds hetzelfde zinnetje herhaalt en papa haar in allerlei variaties van antwoord dient:

‘Doen we er wel goed aan, papaatje?’

‘Denk aan die keer dat ze gillend in de woonkamer stormde omdat haar bed in de fik stond. Toen we de brandweer lieten komen, was er helemaal niks aan de hand... Denk aan de rekening, mama!’

‘Doen we er wel goed aan, papaatje?’

‘Denk aan die keer dat ze beweerde dat ze een prikkeldraad had ingeslikt. Aan die nodeloze spoedoperatie... Die rekening was nog groter, mama!’

‘Doen we er wel goed aan, papaatje?’

‘Denk aan de dikkopjes in het waterbed... Het aquarium dat het in haar fantasie was... Denk aan die tientallen kikkers die wekenlang rusteloos in onze slaapkamer rondsprongen... En denk vooral aan de rekening, mama! De enorme rekening om al die kwakers te vangen!’

Nu overdrijft hij toch echt! Welke hondenvanger en kattenmepper verlaagt er zich een kikkerspringer in te schakelen? Papa had die beestjes toch ook zelf kunnen vangen!?

Het volgende ogenblik concentreer ik me echter alweer op belangrijker werk: